

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SORANERBLADET

NR. 5 MAJ 1970 55. ÅRGANG

Månedsskrift
for Soransk
Samfund

GARTNER ELLER HAVEMAND

Kan og vil gamle soranere hjælpe mig med at finde en pålidelig, gerne ældre, gift gartner eller havemand.

God bolig i et selvstændigt hus med have stilles til rådighed. Skriv venligst og snarest muligt om eventuelle forslag til

Civilingeniør A. Kann Rasmussen
Møllehøjgaard, Gerlev
pr. 3640 Krogstrup

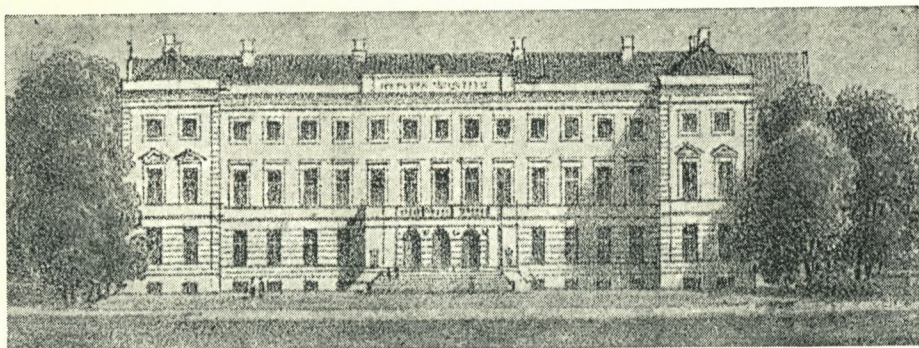
eller ring til (01) (32) FAsan 1191, 8.30 til 17.00 man.-fre.
Enhver hjælp, gamle soranere kan give mig i denne sag, vil jeg være meget taknemmelig for.

GULD

TOWER

EN LUXUSØL
TIL HVERDAGSPRIS

Academia Sorana

efter gammelt stik

SORANER-BLADET

MAJ

55. ÅRGANG

NUMMER 5

Viggo Lausten

Flensborg-drengen og Soraneren

Af Osvald Due.

Det er ikke stedet her at imødegå Jørgen Rasmussens påstand om, »at vel ingen regnede med, at også den 2. zone skulle blive dansk igen«, blot pege på, at ingen regnede med samme stemmetal i 2. som i 1. zone, men mange håbede, at de danske stemmetal ville være blevet større. Afstemningsreglerne var i tysk favør. Dertil kom tyskernes terror og valgtryk, og de danske følte sig med en vis ret svigtet af moderlandet. Det er utænkeligt, at alt det, Viggo Lausten oplevede i krigsårene og den nærmest følgende tid, ikke måtte gøre ham til Flensborg-mand national-politisk. Hans baggrund som søn af keredanske forældre, hans tidlige nære tilknytning til »Flensborg Avis« og avisens chefredaktør, Ernst Christiansen, taler for dette.

At han ikke i Sorø-tiden har indladt sig i diskussion og polemik om grænse-spørgsmålet, i hvert fald kun sporadisk, siger intet om hans national-politiske stade. Det kan aldrig have været et udflydende »på den ene side – på den anden side«. Imidlertid har han vel allerede indstillet sig på, at det var tidsspilde længere at »snakke grænse«. Nu skulle der tages fat. Striden var endt. De splittede kræfter skulle samles om det væsentlige. Viggo Lausten måtte efterleve sin kommende lærerester, Ernst Christiansens deviser: *Du kan, du må, du skal! Gennem kamp til sejr! Glad alligevel! Nyn en sang, selv om det synes knugende svært! ... Trods alt! ... Trods alt!*²³⁾

Med sin respekt for andres meninger, sin stærke karakter, sin venlige, naturlige væremåde over for venner og kammerater måtte Viggo Lausten aftvinge sig respekt og beundring. Man så op til ham. Det er givet, at de store danske stemmetal i Nordslesvig har glædet ham; men at han også har følt smerten ved de skuffende lave stemmetal i Mellemslesvig er lige så sikkert. Det må have gjort et stærkt indtryk på denne levende dreng afstemningsnatten d. 14. marts 1920, da tyskerne kastede en sten gennem ruden til Ernst Christiansens kontor. Det var blot et af midlerne, modstanderne brugte for at knække de dansksindede. Det lykkedes ikke! Et vidnesbyrd herom er det, at Ernst Christiansen og »Flensborg Avis« bestyrelse tog beslutningen om ikke at flytte nord for grænsen, men forblive i Flensborg for herfra at føre kampen for danskheden videre. Kampen blev hård. Der var ingen forståelse at hente i det nye Tyskland, når det gjaldt et nationalt mindretals ret til at leve deres eget folkelige liv. Efterhånden lykkedes det dog de danske at få oprettet nogle skoler, idet man kunne støtte sig til Weimar-forfatningens paragraf 113, der gav et mindretal fri ret til dets folkeejendommelige udvikling »navnlig ikke at hindre det i brugen af deres modersmål ved undervisning«. Den værste tid oplevede dog det danske mindretal efter 1933 med nazismens magtovertagelse, og dog skulle det så sent som i 1935 lykkes at indvie Uffeskolen i Tønning.

Heldigvis er den hårde forfølgelse fra de stærkes side mod de svage i dag afløst af et sundt kappestræb. Om Viggo Lausten havde oplevet dette, ville det

have glædet ham, der var en fredens mand, en hader af al slags tyranni (drøjeri).

Det er sagt om Viggo Lausten, at han kom til at stå for alle på Sorø – unge og gamle – som symbolet på den glade stemning, der besjælede alle i de dage. Han havde allerede bestemt, da han gik på Sorø, at han ville »hjem«. For ham var spørgsmålet: rejse eller blive, ikke noget problem.

En, der har kendt Viggo Lausten godt og holdt af ham (her kunne sættes lighedstegn mellem *at kende og holde af*), skriver bl. a.: »Han var høj og kraftig, rank, blå øjne og ganske lyst kruset hår, et frejdigt blik og et venligt smil. Han var en køn dreng, der kunne stå som billede på det, man betegner som en ægte nordisk type.«

Ved en bestemt lejlighed kom Viggo Lausten i en vældig strid med en færing. Ingen husker årsagen til striden mere, men det kunne tænkes, den har stået om hjemstavnen. Lidenskaberne kom i kog, så bølgerne gik højt. En af lærerne blev indblandet. Han fik de to »kamphaner« ind til sig, anbragte dem i en sofa og lod dem »dampe af«. Det endte med, at kombattanterne gav hinanden hånden på, at alt fjendskab skulle være glemt.

Det er mærkeligt nok, at ingen af mine meddelere så Viggo Lausten efter 1922. Arbejdet på »Flensborg Avis« slugte ham helt. End ikke aftalte besøg hos vennen, Jørgen Rasmussen, i Åbenrå blev til noget p. g. a. arbejdet ved avisen. Han nåede heller ikke at deltage i sit holds første jubilæumssam-

menkomst i 25-året for dets dimission i 1947.

Lad mig slutte omtalen af Viggo Laustens Sorø-år med at citere et brev, hvori han omtales forstående og kærligt:

Så kom verdenskrig II med den frygtelige meddelelse om, at Viggo var blevet nazisternes første offer i krigens begyndelse, den 2. maj 1940, og atter trådte hans billede klart frem i erindringerne: Hans skikkelse, hans åbne karakter og lidenskabelige temperament måtte nødvendigvis vække nazisternes opmærksomhed. Jeg kunne tænke mig, at han på grund af sit åbne væsen har været uforsigtig og godtroende og således har vakt mistanke. Sådan var jo hans natur!

Nu står hans navn på tavlen over de 19 soranere, der faldt i krigen . . . og jeg kan ikke gå forbi denne smukke tavle uden at mindes disse begejstrede drenge med ærbødighed og taknemmelighed over at have kendt dem.

Til bedømmelsen af Viggo Lausten i forholdet til nazisterne som »uforsigtig og godtroende« og derfor selv har været skyld i en hos nazisterne vakt mistanke, som delvis falder sammen med Jørgen Rasmussens bedømmelse, når han skriver: »... som han står for mig i minderne, kom meddelelsen om hans bortgang ikke som noget overraskende«, er at sige, at ingen af de to her citerede har kunnet følge Viggo Laustens udvikling fra 1920 til 1940; thi ingen af dem så Viggo Lausten senere. Deres bedømmelse er rigtig ud fra de givne forudsætninger. De kendte drengen (ynglingen, som rektor *Bartholomæus Hoff*²⁴)

ville have betgnet ham), den 16-18 årige, som begge holdt af og beundrede; men de kendte intet til den udvikling, han gennemgik i årene efter 1922, da han begyndte som journalistelev ved »Flensborg Avis« under den strenge, alvorlige, som bladmand og menneske såre betydelige Ernst Christiansen. I denne forbindelse skal henvises til, hvad Kronika skriver i sin store afhandling i jubilæumsbogen »Manden i Flensborg«²⁵). Iflg. Kronika kaldte Ernst Christiansen sig slesviger, dansk slesviger, flensborger, dansk flensborger, Flensborg-dreng. I »Grænsebogen« (1923) spurgte han i sit bidrag: »Tror man, at nogen slutter sig til den slesvigske bevægelse uden netop at vende sin hu imod nord?« I afstemningskampens dage blev han til »Jørgensby-drengen«, på Flensborg-plat »de Jørgensbyer-Jung«. Ernst Christiansen kom fra økonomisk små kår. Hans far havde ansættelse i offentlig tysk tjeneste, men var og forblev kerne-dansk. I hjemmet taltes det sønderjyske folkemål; men det blev aldrig anvendt på »Flensborg Avis«, hvor *alle* medarbejderne talte rigsdansk. Om Ernst Christiansens far fortælles, at han var med på marchen fra Danevirke til Dybbøl og senere som nygift i den præjssiske trøje til Frankrig i 1870. Da han vendte hjem som delvis invalid, havde han krav på offentlig ansættelse, og han blev landpost. Blandt sine arbejdsfæller var han kendt for at være dansk. Dette mærkede børnene næsten uden ord. Alligevel blev det klart for dem, at *retten og sandheden i Sønderjylland var danske*. Der kunne komme øjeblikke, hvor moderen ængstedes. Det gjaldt jo det uundværlige daglige brød til familien.

Således hørte børnene engang hende sige til en slægtning: »Nu har postdirektøren kaldt ham ind og givet ham en irettesættelse, fordi han går i dansk kirke, og han er ærekær og dybt såret over det, men han bliver ved at gå der, og hvad skal vi med vor børneflokk gøre, hvis han bliver afskediget?» Truslen om fratagelse af arbejde og dermed det daglige brød blev brugt mod dansksindede småkårsfolk som pressionsmiddel. Derfor forstår man moderens angst ved tanken om ikke at kunne mætte sine kære. *Trods alt: hun var dansk!* Her har man baggrunden for Ernst Christiansens sikre plads i danskhedens rækker. *Bevidstheden om dette måtte præge Viggo Lausten!*

Som redaktør og administrator skåne Ernst Christiansen ikke sig selv, men så sandelig heller ikke de ansatte. Han roste sjældent, men riste ofte. Denne store, skabende ener, der – som Kronika skriver – var langt mere præget af Søren Kierkegaard end af Grundtvig, langt mere af Jens Jessen end af den joviale, humørfyldte og folkelige Gustav Johannsen (Flensborgs ukronede konge), var det, at Viggo Lausten efter bestået realeksamen på Sorø 1922 blev elev hos. Hvordan befandt han sig så her på en redaktion, hvor chefen sjældent talte med eller til en ansat? Han kom fra et to-årigt ophold på Sorø, hvor lærerne – navnlig de yngre – havde vist ham uskrømtet venlighed, imødekommenhed og forståelse; han kom fra et relativt frit og muntert liv uden ansvarsbyrde. Fra dette gik han til sin uddannelse med de strenge krav. Derfor må overgangen til tider have været hård nok. Men da han resten af

sit liv forblev ved »Flensborg Avis«, må han efterhånden have befundet sig godt. Man kan også med sikkerhed gå ud fra, at Ernst Christiansen ikke havde beholdt Viggo Lausten, hvis denne ikke havde magtet sin del af arbejdet tilfredsstillende. Uden afbrydelse forblev Viggo Lausten ved hovedredaktionen, til han i 1932 blev forflyttet til avisens afdeling »Vestslesvigs Tidende« i Tønder. Forud havde han måttet påtage sig arbejdet med »Der Schleswiger«, den danske folkegruppes eneste på tysk skrevne avis i Sydslesvig. Dette blad var under stadig overvågen fra nazisternes side. Bladet blev endelig forbudt d. 19. aug. 1937. Motiveringen for forbuddet var, at det ved angreb på den tyske stat m. v. »havde skabt uro i grænselandet«. Det var navnlig to artikler, der ophidsede nazisterne: »Offener Brief«, med et påstået angreb på Flensborgs overborgmester, dr. Ernst Kracht, og artiklen »Ist das deutsche Volk gross genug, anderer Völker Recht zu begreifen?«. Her fastslog nazisterne, at artiklerne var gået uden for den ramme, som et mindretalsorgan havde at rette sig efter. Samtidig fik Ernst Christiansen en såkaldt »Verwarnung«, som er omtalt i *Sven Tägils*²³⁾ afhandling. Desuden har J. Kronika givet en udførlig beretning om forbudet mod »Der Schleswiger« i hans bog »Lys i vinduet«. S. 76-120.

(Fortsættes).

Noter og henvisninger:

²³⁾ *Flensborg Avis* 1869 l. oktober 1969 s. 216.

²⁴⁾ Bartholomæus Hoff, (1840-1912), student 1858, knyttet som lærer til Sorø fra 1867, rektor 1894-1911, fremragende sprogmand, kæmpede bl. a. for bedre undervisning i svensk i de danske skoler, en stor og original personlighed.

²⁵⁾ *Flensborg Avis' jubilæumsbog* s. 197. 1937 modtog Ernst Christiansen som julegave et eksemplar af det som privattryk udgivne

skuespil „Pilatus“ - med denne dedikation: „Til Manden i Flensborg, Ernst Christiansen, med hjertelig tak fra Kaj Munk, Vedersø Pgd., julen 1937“.

²⁶⁾ Sven Tägil, fil. dr., på en afhandling om Valdemar Atterdags udenrigspolitik, docent i historie ved Lunds Universitet, sagkyndig i sønderjysk historie og forfatter til afhandlingen „Forbudet mod Der Schlesviger“ i Flensborg Avis 1869 1. oktober 1969.

Det var dengang - *Befrielsen*

Det føles naturligt under denne rubrik med vort blads egne ord at mindes besættelsestidens ophør. Overskriften var:

Til Soranerbladets Læsere:

Det er ikke faa Soranere, som i Besættelsestidens Ofre blev Ofre for Tyskernes Forbrydelser og satte Livet til for Fædrelandet. Saa længe den tyske Terror havde Magten, var det forbudt Pressen, derunder ogsaa Soranerbladet, at skrive Nekrologer over deres Ofre.

Nu da Danmark atter er et frit Land, vil vort Medlemsblad i de kommende Maaneder mindes de myrdede og faldne Kammerater. Det første Offer var Redaktør Viggo Lausten, som Tyskerne i Foraaret 1940 drev til at begaa Selvmord i Arresten i Tønder.

Siden fulgte mange efter: Kjeld Hjortø, Steffen Johansen, Bengt Rønne, Niels Stenderup, Erik Briand Clausen, og fra de allersidste Dage som Faldne Gregers Bojesen og Hans Henrik Gottschalck.

Muligvis er der flere. Soranerbladets Redaktør beder de Medlemmer, der har Viden desangaaende, om at meddele Bladet det, og opfordrer herved dem, der har staaet de afdøde Kammerater nær og kender dem særlig godt, til at skrive deres Nekrologer og indsende

disse til Bladet, gerne med et Fotografi.

Resultatet blev 19. august 1947 afsløret i Stengangens vestre sidefløj i form af den kendte mindetavle i rødt marmor, der bar i alt 18 navne, foruden de ovenfor nævnte 8 disse: Oluf Emborg, Svend Glendau, Erik Klindt, Knud van der Aa. Kühle, Sten Lindhard, Aage Buhl Rosenkjær, Chr. Fugl Svendsen, Eva Verhagen (født Nielsen), Otto Weismann og Chr. Løbner Wesenberg.

Mangen dåd kan gå af minde -
død for andre ingensinde.

Elbs.

PS! Den 5. november 1968 afsløredes ved en lille højtidelighed det 19. navn på mindetavlen: Aage Moos Hansen Møller. Se herom Sor-Bl. 1968: 142, af A. Kann Rasmussen, samt en artikel om Moos Hansen Møller, Sor-Bl. 1968: 143, af J. H. Rantzau.

Soransk Samfunds generalforsamling

Den 30. april 1970

Formanden bød velkommen til den 108. generalforsamling, sendte en venlig tanke til skolen, eleverne og lærerne, med et trefoldigt leve for skolen, og mindedes de i årets løb bortgangne gode soranerkammerater.

Til dirigent foresloges *H. Krog-Meyer*, der i fjor havde en kolossal succes i dette hverv, hvorfor de ca. 50 fremmødte kårede ham med akklamation. Dirigenten konstaterede straks, oplagt, kort og vittigt, at alle nødvendige formalia angående generalforsamlingen

(indvarsling, beslutningsdygtighed) var i den skønneste orden, hvorpå han gav ordet til formanden, *Jonas Bruun*, der aflagde bestyrelsens beretning for 1969. Vi vil gøre rede for, hvad vi har gjort, og hvad vi ikke har gjort.

1. I overensstemmelse med Samfundets formålsparagraf bl. a. at fremme udgivelsen af trykte meddelelser vedrørende de soranske stiftelser og Sorø kan jeg meddele, at Soraner-Biografiernes seks første bind foreligger trykt. Et syvende bind med familieoversigter og registre er i trykken. Æren for dette værk tilkommer i første række A. Kann Rasmussen, men mange har hjulpet med og ofret tid og bekostning for at gøre dette hjælpemiddel så nøjagtigt og akkurat som muligt. Jeg nævner deres navne med tak.

Andre begivenheder: Der har været 12 soranerfrokoster med god tilslutning og megen hygge. Af og til ytres hånlige ord om disse møder, men det er af sådanne, som aldrig kommer. Man fejrede 25 års jubilæum ved frokosten den 8. januar, hvor initiativtagerne Svend Clausen, Gudmund Magnussen og Ebbe Friis bespistes på Prytaneion.

I maj 69 havde Fraternitas Sorana bestået i 50 år; det markeredes ved et vellykket stævne på Bornholm; i maj løb en af væde og våde fyldt batøkkamp af stabelen; en planlagt stortur til Sorø blev derimod en dundrende fiasko for bestyrelsen, der åbenbart havde skønnet forkert og måtte aflyse.

Jeg repræsenterede Samfundet ved translokationen den 19. juni; årsfesten på Akademiet den 18. oktober blev en oplevelse, forgyldt af Karen Rafts fine,

livfulde rustale. Soranermøder har i årets løb været afholdt i Randers, Aarhus og Odense, ligeledes forskellige sportskampe; Samfundet havde i beg. af 69 1669 medlemmer, nu 1730.

Soranerbladet er den aktivitet, der – alene af alle – når ud til samtlige medlemmer. Schjærff har æren for, at bladet kommer ud til tiden, og at det bliver fyldt (forhåbentlig ikke med fyldekalk, red.); det er et meget stort og ingenlunde altid taknemmeligt hverv; vi skylder redaktionen megen tak. Den tid nærmer sig, hvor Sch. må opgive at røgte dette hverv; et bladudvalg arbejder med spørgsmålet og håber i løbet af dette år at finde en afgørelse.

Jeg takker Svend Clausen meget for hans store og vederlagsfri arbejde med Samfundets fonds og legater – en særlig tak til rektor Østergaard – endelig en tak til mine kolleger i bestyrelsen.

2. *Kamman* forelagde Samfundets regnskaber samt budget for 1970, for hvilke han opnåede accept. Tilskuddet til bladet og årsfesten er vokset. Restancerne er af samme størrelsesorden som sidste år.

3. *N. E. Løgstrup* forelagde Soranerbladets regnskaber, der fik forsamlings godkendelse.

4. Til regnskaberne for fonds og legater knyttede *Svend Clausen* et hjertesuk over de udestående fordringer. Det kniber med tilbagebetalingen af disse, der jo er at ansé for en æresgæld. Et udvalg, bestående af formanden, næstformanden og revisoren, vil gennemgå de foreliggende gældsbeviser og træffe foranstaltninger til posternes inddrivelse.

Mærkværdigvis havde der ingen ansøgninger været til Valdemar Petersens legat.

G. Hoff-Hansens legat: En slægtning, der nød godt af dette, er nu afgået ved døden, hvorfor Sor. Samf. får rådighed over hele kapitalen og kan lade det træde i virksomhed.

Man besluttede – efter forslag af en yngre soraner – at give den almindelige Legathåndbog à jour førte oplysninger om de for soranere bestående legater.

Regnskaberne godkendtes.

5. Generalforsamlingen har intet krav på at få forelagt regnskab for De 200 raske gamle soraneres stipendium.

6. *Formanden* forelagde forslag til en trinvis forhøjelse af kontingentet, der havde været uforandret siden 1962. Man foreslog et kontingent på 40 kr. i løbet af tre år (1971: 30 kr. – 1972: 35 kr. – 1973: 40 kr.). Juniormedlemmerne og de ældre medlemmer, der hidtil havde betalt 12,50 kr., skulle betale halvt kontingent, de ældre allerede fra alderen 65 år, mod nu 70 år. Vedtoges dog således, at kontingentnedsættelsen for ældre først træder i kraft med det fyldte 67. år. Livsvarigt kontingent forhøjes fra 400 kr. til 600 kr.

7. Valg af medlemmer til bestyrelsen. Svend Clausen, Bangsgaard Laursen, Hørby og Suhr-Henriksen genvalgtes. For jydsk afdeling valgtes dommer J. Borch Jacobsen, Aarhus, i stedet for E. Vagn Jensen, der ikke ønskede genvalg.

8. Revisor E. Lüders-Thomsen genvalgtes.

9. Eventuelt: *Jonas Bruun* takkede dirigenten Krog-Meyer, der i enhver

henseende havde krænket de mest elementære regler for sligt et hverv, men havde gjort det langt bedre.

Man hævdede nu generalforsamlingen, der takket være Krog-Meyers indsats og formandens mange små fikse bemærkninger, der vidnede om stor konduite, blev en herlig aften.

Veloplagte begav man sig ind til det obligate snitte-måltid – lidt brød, ødselt pålæg. For den, der ønskede at krydre maden med en snaps, serveredes et glas, der ligesom damemoden var præget af mini. Men det smager dog imervæk af fugl.

Hjemkommen opdagede jeg næste dag, at garderobedamen havde besluttet, at jeg burde have en ny hat. Da min gamle imidlertid passer bedst til min usædvanlige hovedform, kan disse linier måske føre til en berigtigelse.

Poul Schjærff,
med bistand af *Kai Hørby.*

Orienteringsløb

Søndag den 5. april afholdtes det årlige orienteringsløb mellem skolen og »de gamle«.

Løbet, der i år var tilrettelagt af »de gamle«, var henlagt til Grydebjerg skov. De 24 deltagere måtte i år undvære de traditionelle discipliner, kortlæsning og afstandsbedømmelse, som på grund af det kraftige snevejr måtte udgå. Til gengæld tog den snedækte skov så hårdt på kræfterne, at det kneb med at komme hjem til spisningen kl. 12 på skolen.

Det viste sig igen i år, at »de gamle«s kondition var i orden, idet løbet blev

vundet af gammelsoranerne. Bedste gruppe blev G II, bestående af Arne Krogh (s' 47), Steffen Johansen (s' 62), Lars Skov Andersen (s' 64) og Ole Norup (s' 66). Denne gruppe gennemførte det godt 7 km lange løb på 83 min. Næstbedst blev et hold fra skolen, bestående af Ove Rosing Olsen og Helge Bramsen. De løb på 114 min.

Efter løbet var der spisning på skolen, og derefter fejredes 25 året for terrænsportsforeningens oprettelse. Det foregik i Grønne sal, hvor der i anledning af jubilæet blev serveret cognac og lagkage til kaffen.

Jeg vil i denne anledning på »de gamle«s vegne rette en tak til skolen og rektor Østergaard for den gæstfrihed, der gennem årene er vist os. En særlig tak skal rettes til lektor Stevns Hansen for den store indsats, han har gjort for terrænsporten på Sorø Akademi, og den velvillighed, vi altid møder ved tilrettelæggelsen af orienteringsløbet mellem skolen og gammelsoranerne.

Ole Halken.

Soraner-cricket

Maj 1970

Trods vinterens store sejghed er sæsonen 1970, klubbens 17. sæson, på nuværende tidspunkt godt i gang, og som noget ganske nyt og egentlig ganske forfriskende er vort I-hold startet med en ret så flatterende sejr over Slagelse i den indledende pokalrunde, medens II-holdet var »lige ved« den helt store, næsten usandsynlige sensation. Holdet

manglede blot sølle 4 points i at slå Svanholms I-divisionshold, der blev bragt helt fra koncepterne, blot fordi vore kastere tillod sig den flothed at kaste næsten alle bolde på gærdet. 9 mand kastet ud for 100 points. Den afgørende 4'er, der betød sejr for os, skulle scores på en af de to sidste bolde. Det lykkedes desværre ikke. Vor score blev 97 points incl. handicap på 30 points. Der var nogen nervøsitet at spore hos de gæve Svanholmspillere.

Vinteren har været brugt til indendørs træning i boblehallen på Gentofte stadion og tilsyneladende med godt resultat.

I-holdet har fået Peer Nørgaard (realist 60) som anfører, og der er sket en foryngelse af holdet. Vi håber nu meget på en god sæson i 1. division, således at den i D.C.F.'s blad »Cricket« fremsatte teori, at det bliver »Soranerne«, der bliver nedrykningsholdet, må blive gjort til skamme. Der blev i hvert fald i vor første kamp vist en spilleglæde og energi, der lover godt for sæsonen.

II-holdet, der efterhånden består af tidligere I-holdsspillere kombineret med nye håb, har igen i år J. Arnsbjerg som anfører, og holdet deltager i 3. division øst.

Som noget ganske nyt har klubben taget damecricket på programmet. Vore damer forsøgte sig ud i spillets mysterier aktivt i to kampe i sidste sæson. Interessen har holdt sig, og i 1970 spilles formentlig igen to kampe. At sagen tages alvorligt fra damernes side, er helt oplagt; der trænes på livet løs, der lægges taktik og diskuteres kasteteknik, løb mellem gærderne og meget mere.

Til damernes store ros skal det nævnes, at de frivilligt, efter nu selv at have prøvet, har erkendt, at det spil, der kan se så enkelt og let ud, i virkeligheden indeholder mange og svære enkeltheder.

Klubben spiller i juli måned en to-dages kamp på Gentofte stadion mod et engelsk rejsehold, og i samme måned en endagskamp mod et australsk rejsehold, begge hold af betydelig styrke. Det skal blive interessant at overvære.

Endvidere får klubben igen i år besøg af den unge, engelske træner Peter Walker, der kommer på 3. sæson. Ligesom sidste år vil han være på skolen på træningsbesøg og tage sig af drengene sammen med Elkana Grønne.

Skolens drenge har i vinterens løb deltaget i en indendørs cricketturnering i AB-hallen i Bagsværd med hæderligt resultat. Spillet faldt tilsyneladende i drengenes smag.

Klubbens spilleplan med datoer og kamparrangementer er udsendt til alle aktive og passive medlemmer af »Sorannerne«. Skulle der være medlemmer af Soransk Samfund, der har lyst til at overvære en kamp eller to, så ring venligst til SU 5058 (Nørgaard), så sender vi straks en sæsonplan (giver gratis adgang til »Sorannerne«s hjemmekampe på Gentofte stadion).

stn.

Soranerfrokosten

Næste Soranerfrokost er den
4. juni.

Skolebladet SIC, der sædvanlig stiller sig ret kritisk, bringer i nummeret for 22/4 følgende artikel:

Indlæg: Den demokratiske autoritet og modeoprøret

I disse tider, hvor enhver ytring fra elever repræsenterer venstreorienterede modefloskler, er det nok på sin plads at give »det tavse flertal« mulighed for at ytre sig. Der findes også på denne skole elever, der på næsten samtlige punkter er uenige med de meninger, der fremkommer i timerne, fra elevrepræsentanter og i dette blad.

Skoleåret går på hæld, heldigvis, for det er irriterende hele tiden at se det gode klima, der kunne være her på stedet, fortone sig i det blå, fordi små grupper så slavisk følger moden og derfor gør oprør. Bevares, der er måske enkelte ting, der kunne ændres, men vi bliver tilbuddt så store fordele her på stedet, at man ikke har lov til at kritisere så vildt og hensynsløst, som det sker.

Det lader til, at de »revolutionære« har fået indpodet et had hos en del elever, et had, som er rettet imod forskellige begreber, såsom autoritet, pligt, ansvar, hensyn og indoktrinering, og mod »ting« som lærere, der vitterligt ikke bliver betragtet som mennesker. Det er de, med de fejl, som dette indebærer, men fejlene er ikke større end elevernes.

Men hvorfor dette had til ovennævnte begreber? Lad os prøve at analysere dem lidt. 1) Autoritet. Hvis man anerkender demokratiet, må den autoritet, der udspringer herfra, være fuldt ud acceptabel. I skolen opdrages vi af et demokratisk system, der udøver sin autoritet gennem skolens ledelse. Vi har ikke lov til selv at bestemme, hvordan vi vil undervises og i hvad, thi dermed sætter vi os ud over, hvad folket har bestemt. Så længe skolen har forbindelse med det demokratiske system

udenfor – og det skal den have – er fuldt demokrati i skolen en form for anarki. Men det er måske også, hvad de såkaldt aktive elever ønsker – tilmed praktiserer disse elever deres »skole-demokrati« ved at anvende udemokratiske metoder, som det blev demonstreret under uniformsaktionen.

2) Pligt. Vort samfund bygger på en vis moral, d.v.s. visse normer, som vi som samfundsmedlemmer skal rette os efter. Dette indebærer ikke alene rettigheder, men også pligter – bl. a. pligten til at yde sin del af det arbejde, som betinger vor velfærd. Det er denne velfærd, som så mange snylter på, især blandt ungdomsoprørerne. Man snylter også på samfundet ved at gå i gymnasiet uden at bestille noget! Vi får i det danske samfund tilbudt nogle fantastiske muligheder, og det er vor pligt at udnytte dem.

Mange af dem, der råber højest i dag, vil om 7–8 år sidde med en masse pligter over for såvel arbejde som familie, og det er ikke for tidligt allerede nu at udruste sig til ens voksne tilværelse i et demokratisk land. Der er bare for få, der for alvor indser dette.

3) Ansvar. Dette begreb er måske ikke så teoretisk angrebet som praktisk misligholdt. Det er typisk for den moderne gymnasiast, at han gerne vil bestemme det hele, men ikke påtage sig det fulde ansvar. Det er både et ansvar over for de andre elever, samfundet som helhed og én selv. Her på stedet trives ansvarsløsheden bedst på alumnaterne, hvor den til tider giver sig udtryk i direkte hærværk.

4) Hensyn. Hvad der gælder om ansvar gælder også om hensyn, fordi de to begreber er nært sammenknyttede. Hensynsløsheden flourer utallige steder.

5) Indoktrinering. Alt, hvad et menneske ved og kan, udspringer fra den indoktrinering, man bliver udsat for fra fødslen af. Den er uundværlig og derfor uangribelig. Og hvis man med in-

doktrinering mener ensretning, er Danmark et dårligt land at angribe. Det er absurd at nægte, at det danske samfund er et af de mest demokratiske i verden.

Der er mange andre ting, som bliver angrebet heftigt fra elevside. Det nu afdøde elevråd repræsenterede selv en meget kritisk røst. Det skader ingen, at den kvalte sig selv, thi det giver mulighed for at danne et mere fornuftigt elevforum, hvor man koncentrerer sig om samarbejdet og forståelsen med de demokratiske autoriteter. Det er på tide, at de kritiske røster dæmper ned, således at der bliver mulighed for et bedre arbejds- og uddannelsesklima her på stedet – og jeg tror, at en ganske pæn del af skolens elever nærer et sådant ønske!

Jeg takker SICs redaktion for tilladelsen til at være anonym.

Fra Sorø Akademi's Skole

Vandbal - Forårskoncert - Gymnastik

Trods det barske vintervejr havde ikke færre end 270 personer givet møde for at deltage i *Vandballet* den 7. marts.

Deltagerne: Elever fra 3. g, 2. g, 3. real med dansepartnere, skolens lærere, en del forældrepar samt udvalgte honoratiores fra Sorø embedsmandsstand.

Som sædvanlig højtidelig indmarch, hvorpå ballet åbnedes af Anders Bitsch-Christensen med dame.

I pausen var der spisning med velkomsttale af rektor Arne Østergaard, medens forældrene repræsenteredes af direktør Lund, der bl. a. kom ind på uniformsproblemerne – skolen er et sted, hvor brydninger mødes; stor be-

tydning har tillige traditionen, såfremt den er levende. Rektor motiverede et leve for skolen. Under spisningen (man havde i år sløjft kaffebordet for de unge) hyldede Anders Bitsch-Christensen damerne; med udgangspunkt i skabelsesberetningen karakteriserede han muntert det svage køn.

Endnu et par timer øvedes Terpsichores kunst – hvorefter man skiltes efter en festlig og hyggelig aften.

En stor succes blev *Forårskoncerten* den 14. april i festsalen.

Publikum i stort tal, programmet ypperligt, de udøvende: elever fra skolen, for de flestes vedkommende musikalsk uddannet af organist Knud Vad, der i samråd med eleverne havde sammensat et udsøgt program, hvad der fremgår af medfølgende gengivelse, der tillige bringer de musicerende elevers navne. Samtlige musikalske mesterværker fik en smuk udførelse, der lønnedes med stærkt bifald af det veloplagte publikum.

Program:

1. W. A. Mozart: 1. sats (allegro con spirito) af klaversonate i C-dur, KV 309 (Svend Henry Rasmussen).
2. Franz Schubert: Impromptu i Es-dur, opus 90 nr. 2 (Jens Peter Hansen).
3. Georg Philipp Telemann: Triosonate i F-dur (vivace – largo – allegro).
Blokfløjter: Gunner Lind,
Peer Bruun.
Klaver: Anne Pedersen.
4. Frederic Chopin: Mazurka nr. 10 i B-dur, opus 17 nr. 1 (Agnete Dyhr Hansen).
5. Robert Schumann: Aufschwung, fra Phantasiestücke, opus 12 (Poul Thor-kild Hansen).
6. W. A. Mozart: 2 udsnit af operaen »Tryllefløjten«.

- a. Fra 1. akts finale.
- b. Sarastros arie »In diesen heil'gen Hallen« fra 2. akt.

Tamino: Kim Binzer.

Pamina: Mette Hohwy.

Papageno: Anders Bitsch.

Monostatos: Kim Binzer.

Slaver: Anders Bitsch,

Svend Henry Rasmussen,

Bent Frandsen.

Sarastro: Svend Henry Rasmussen,

Christian Fenger (fløjte).

7. G. F. Händel: Fløjtesonate nr. 3 i G-dur. (Adagio – bourée – menuet – andante – allegro).

Christian Fenger (fløjte).

Jens Peter Hansen (klaver).

8. Ludwig van Beethoven: Klaversonate nr. 12 i As-dur, opus 26. (Andante con variazioni – scherzo: allegro molto – marcia funebre – allegro).

Aksel Skjoldan.

Den 22. april drog Sorø Akademis skolehold i gymnastik til Viborg, hvor finalen om *Danmarks-mesterskaberne i gymnastik* for gymnasieskoler skulle afvikles den 23. april.

Slutrunden udspillede altså mellem Sorø Akademis skole og Viborg gymnasium.

Det var overraskende, at Sorø kom med i finalen, men det var lykkedes at besejre Haslev og Nakskov gymnasium i de indledende kampe. Soranerne, der ledsagedes af deres dygtige træner, gymnasieoverlærer Elkana Grønne, nærede kun et minimalt håb om at vinde mesterskabet, da Viborg-holdet har flere virkelig gode gymnaster.

Men det gik helt anderledes: Den 23. om aftenen lød en glad stemme i telefonen fra Viborg: Vi vandt! Vi vandt! Altså Danmarks mesterskab til Sorø Akademi!! Viborgs bedste gymnast havde pådraget sig en håndskade og

kunne ikke deltage; dette svækkede Viborg og forhøjede Sorøs chance.

Sorø vandt alle discipliner undtagen barre-øvelsen – men sejren blev kneben. Gennemsnittet for Sorø blev 7,93 points mod Viborgs 7,90.

Det bedste individuelle resultat hos Sorø opnåede Jes Melbye, og næstbedst var broderen Kim.

Dødsfald

BOGHANDLER HANS NICLASSEN

* 18. september 1894 – † februar 1970.

Boghandler *Hans Niclasen*, Thórshavn, er død, 75 år. Niclasen var seniorchef i det ansete familieselskab H. N. Jacobsens Bókahandil, Færøernes ældste boghandel, grundlagt i 1854. Boghandelen har i mange år tillige drevet forlagsvirksomhed og bogtrykkeri. Virksomheden fortsætter.

Hans Niclasen var født i Thórshavn; faderen var boghandler. H. N. optoges på Sorø 1910 og blev student 1913, uddannedes som boghandler og ledede gennem mange år den ansete boghandel. Hans broder *Sigurd Niclasen*, s. '1913, var i en årrække boghandler i Thórshavn; han døde 1949 i København.

AGNES VIBEKE VON OSTEN

HACKHE

* 13. februar 1894 – † 8. april 1970

Mange gamle soranere har med sorg erfaret, at Bibs er død. For de efterhånden ret få overlevende af studenterholdet 1913, hvortil hun hørte, vil savnet af hende blive særlig føleligt. Hun var en trofast sjæl, altid et naturligt midtpunkt, når vi kammerater fra dengang mødtes i større eller mindre grupper. Hun har en stor del af æren for sammenholdet mellem os.

Lattermild var hun, og hendes sind var modtageligt for alt levende omkring hende. Mennesker og dyr fandt i hende en forstående og omsorgsfuld ven. Helst skulle hun opleves i Sorø-hjemmet Frederiksvej 5, et hjem med en egen tone, præget af gammel kultur. »I sit hjem er hver sand kvinde dronning«, har Georg Brandes sagt. Og disse ord passede på Bibs. Hun regerede her suverænt over et rigt mål af husdyr, spændende fra dværghøns og vildænder (ja tænk) til hunde og katte. Også haven med dens væld af træer, buske, blomster og afgrøde tog hun sig flittigt af. Alt dette fik sognepræsten Paul Honoré smukt frem i sin tale ved hendes bære i Sorø kirke.

Allerede i gymnasieårene havde den, der skriver disse linier, sin gang i hjemmet Frederiksvej 5, hvor et rigt musikliv foldede sig ud, og hvor familien med overbærenhed påhørte mine mere af indre glød end kunstnerisk formåen bårne sangpræstationer. Senere i livet vendte jeg ofte tilbage til hjemmet der, og hver gang blev jeg modtaget med hjertelighed. Ud over det med gymnasieårenes fællesskab havde vi det tilfælles, at vi begge havde slidt os til en juridisk embedseksamen, som førte til, at vi fik tjenestemandstilling, hun i staten og jeg i kommunen. Men herom snakkede vi aldrig, når vi var sammen. Mest drejede vore samtaler sig om soranske anliggender, et emne, der for os var udtømmeligt.

I Soranerfrokosterne deltog Bibs vedholdende og ivrigt. De var for hende kærkomne frikvarterer i tilværelsen, og vi, hendes venner, hører endnu for vore øren hendes befriende latterudbrud, når

der bare var den mindste anledning til en sådan udfoldelse. Under et af mine besøg ved hendes sygeleje på Kommunehospitalet havde jeg den glæde at kunne overrække hende en stor buket blomster med følgebrev fra deltagerne i en af Soranerfrokosterne. Rørende var det at se den taknemmelighed, hvormed hun modtog dette udslag af vore følelser over for hende.

Som det vil bemærkes, er jeg stort set gået uden om hendes forskellige data. Disse vil kunne findes i det nye værk med Soranerbiografier. For mig har det været om at forsøge på at give et lille indtryk af, hvad hun har betydet for sine kammerater. Til slut må det være mig tilladt at lade Bibs selv tale. Det sker med nogle ord, taget fra et brev, jeg fik fra hende efter hendes 75 års fødselsdag i februar måned forrige år, og som fortæller noget væsentligt om hendes frodige natur og smittende humør:

»Hver morgen, når jeg vågner, tænker jeg på, at der – uanset vejret – venter mig en lang dejlig dag; når jeg blot ikke har tandpine, og det har jeg sjældent, så slår det til. For at blive ved vejret, så har jeg en masse sne at flytte rundt med hvert øjeblik, og det kan godt være et slæv – – Så nu bider hunden mig, vi skal ud og lege i sneen.«

Tak Bibs.

Otto Mackeprang.

VAGN BEYER CLAUSEN

* 2. maj 1904 – † 12. april 1970

Vi blev studenter i 1922 og begyndte på Polyteknisk Læreanstalt. Det første par studieår kom vi meget sammen,

men så mistede Vagn Beyer Clausen efterhånden lysten til at studere; hvorfor ved jeg ikke, men grunden var i al fald ikke manglende evner; han var et af klassens lyseste hoveder. Vore veje skiltes, og først i 1962, i anledning af vort 40 års studenterjubilæum, fik vi igen kontakt med hinanden, dog kun pr. brev, men ved 45 års jubilæet mødtes vi en smuk og dejlig festdag i Sorø arrangeret af klassens piger.

Hvad Vagn Beyer Clausen har udrettet, kan man læse om i Soraner-Biografierne. Uden at nogen af os vidste det, opholdt vi os gennem næsten tyve år indtil 1947 ikke langt fra hinanden: Han på Sumatra og jeg i Malaysia og Thailand. Senere kom Vagn Beyer Clausen også til Malaysia og Thailand og vendte i 1966 tilbage til Danmark, købte frugtplantagen »Lone Pine« ved Blommenslyst på Fyn, hvor han siden boede med sin kinesisk fødte hustru. Gennem hele sit liv i Østen var han beskæftiget med plantagedrift, væsentlig the og gummi.

Vagn Beyer Clausen var ikke en mand, der udleverede sig selv; lidt inde-sluttet måske, men en god kammerat og en mand, tror jeg, man gerne ville have søgt til i østenlivets vanskeligste stunder.

A. Kann Rasmussen.

HØJESTERETSSAGFØRER

MOGENS HESSELBERG MØLLER

* 11. marts 1905 – † 22. april 1970

Mogens blev pludselig syg af et hjertetilfælde under et møde i Kerteminde og døde kort efter indlæggelsen på centralsygehuset i Odense, den by, hvor han, bortset fra Sorøtiden og studie-

årene i København, tilbragte størstedelen af sit liv. Mogens var kun fire år, da hans mor flyttede hertil for at skabe en tilværelse for dem begge.

1926-29 boede han på Regensen, hvis klokker han var 1928-29.

Efter embedseksamen blev han sagsførerfuldmægtig i Odense og overtog 1938 sin chefs forretning.

1948 blev han højesteretssagfører – den første og eneste på Fyn og den tredje uden for København.

Mogens beklædte en lang række tillidsposter i og uden for sin stand og var medlem af og formand for en række selskaber og bestyrelser. (Se Blå Bog og »Soranerbiografier 1901-1960«). Hvor han færdedes, vakte hans væsen og kundskaber tillid, så man med trykthed overlod ham ansvar.

Mogens blev medlem af modstandsbevægelsens »Ventegrupper« 1944 – naturligtvis som gruppefører. I 30 år var han medlem af Luftmeldetjenestens Kommandocentral Odense og deltog i denne egenskab i begivenhedsrige ture til U.S.A. i 1968 og til Tyskland i 1969.

Mogens var ærkesoraner fra han kom ind i 1. mellem (og måtte døje drøjerier). I gymnasiet skiftedes han med Lilli Viderø til at være nr. ét i matematisk afdeling, og han var den dygtigste gymnast og cricketspiller i klassen.

Livet igennem bevarede han forbindelsen til Sorø og vennerne derfra. Han var medstifter af og i bestyrelsen for »Soransk Samfunds Fynsafdeling« fra 1934 og deltog i festerne på Holbergs fødselsdag, batøkarrangementer m. m.

1964 var han taler ved Soransk Samfunds årsfest på Sorø Akademi. Se Soranerbladet 1964: 109.

Uden selv at foranledige det var Mogens helt naturligt den, som blev førende i den kreds, hvor han færdedes. Han fik tingene til at gå. Det var ham, der samlede os til jubilæet i 1948, planlagde turen til Sorø og takkede på holdets vegne. I samme anledning redigerede han et lille hæfte »STREJFLYS over 25-Aarsjubilæerne 1923-Sorø-1948«. Et flertal af kammeraterne bidrog med korte biografier på Mogens' spørgsmål: »Hvor mon han egentlig er henne i verden?« Og senere kom fortsættelsen: »SORØ STUDENTERNE 1923-1948-1963. Strejflys (II) – fyrré år efter«.

Ja, erindringens strejflys oplyser utallige begivenheder gennem de mere end 50 år, jeg har kendt Mogens: Vi stod ved siden af hinanden i lovsangssalen. (Bleg morgenstjernen smiler og forsvinder, et større lys nu over jord oprinder...). – Vi »vendte pæle« på eftermiddagsturen til enden af alleen, hvor de frønnede pæle vist endnu er mærkede af de hak, vi hver gang skar i dem. – Den dag på cykle- og teltturen i Sverige, hvor vi en stridsom modvindsdag kun talte i rim til hinanden. – Søndagsturen med vore kærester i Dyrehaven. – De årlige julebreve (ikke kort, fra den travle mand) altid sluttende: Kærlig hilsen til jer begge fra Tilly og Mogens. – De mange kulørte kort fra alle Europas hjørner. – Det sjove rimbrev for et par år siden, hvor han takkede for min behandling. Og i mit livs vanskelige og svære stunder var han en usvigelig og tryk støtte.

For sin mor, fru Benitta Møller, der overlever ham, 94 år gammel, var han en enestående kærlig og omsorgsfuld søn. Hjemkommen fra store sager i

Højesteret kunne han kigge ind og lave te til hende. Han var centrum i hendes liv.

Trods sine utallige gøremål var Mogens familiemenneske. Han og Tilly havde et dejligt liv sammen og skabte med hinanden et glad og harmonisk hjem for Kirsten og Niels. De rejste meget, glædede sig over natur og kunst, tegnede og malede.

Det er almindeligt at bruge klichéen: »En alt for tidlig død«. Det ved vi ikke noget om. Men jeg ved, at Mogens efterlader tomhed og et smertefuldt savn hos mange: klienter, kolleger, venner, soranere og mest hos sine kære: Tilly, børn, børnebørn og sin gamle mor. Men vi er taknemmelige for at mindes hans munterhed, humor, viden og den tryghed, han udstrålede. Man var i gode hænder hos Mogens.

Liebs.

Gamle Soranere og soranske noter

Soransk Samfund lykønsker følgende kammerater, der har fødselsdag i juni:

1. Direktør *Ejnar Elmquist* (f. 1895), Munkebjergvej 111, 5000 Odense.
5. Lrs. *Jørgen Strømberg* (f. 1920), Smallegade 42, 2000 Kbhvn. F.
6. Direktør *Niels Axelsen* (f. 1910), Klostergade 2, 4200 Slagelse.
8. Skuespiller *Jacob Nielsen* (f. 1900), Nedergade 3, 5000 Odense.
9. Sognepræst *Johs. Busch* (f. 1910), Præstegården, 4190 Munke-Bjergby.
10. Arkitekt (m.a.a.) *Conny Krage* (f. 1900), Nr. Voldgade 52, 1358 Kbh. K.
11. Læge *K. E. Iversen* (f. 1895), Elledalen 3, 2800 Lyngby.

12. Forstander *Johs. Engberg* (f. 1920), Baaring Højskole, 5466 Asperup.
13. Salgschef, autoudlejer *Jack Scholer* (= Aser Schiøler) (f. 1890), 3114 NE Couch St., Portland, Oregon, 97232 USA.
13. Højesteretssagfører *Mogens Krog-Meyer* (f. 1920), Henriettevej 43, 2920 Charlottenlund.
14. Professorinde *Meta Petersen*, f. *Jørgensen* (f. 1895), Olesvej 11, 2330 Virum.
15. Plantageejer *Otto Hecktermann Jensen* (f. 1900), Box 542, Nakuru, Kenya, East Africa.
18. Bryggeriarbejder *Gustav Petersen* (f. 1900), Søllerødgade 27, 2200 København N.
20. Lektor, redaktør *Poul Schjærff* (f. 1890), 2960 Rungsted Kyst.
20. Ansat i Belgisk Shell *Børge Jørgensen* (f. 1920), Passagierstaat 11, Gent, Belgien.
22. Stadsingeniør *Holger Kerstens* (f. 1900), Ingemannsvej 13, 4200 Slagelse.
22. Købmand *Carl Petersen* (f. 1910), Storgade 31, 4180 Sorø.
23. Pastor emer. *Michael Brandt* (f. 1880), Dommerby, pr. 7840 Højslev.
23. *Hans Obbekjær Buemann* (f. 1880), på Sorø 1895-97.
24. *Vladimir Ludvigsen* (f. 1920), 299 Pacific Street, Brooklyn, New York, USA.
29. Ingeniør *Philip Foss* (f. 1920), Nyvej 6, 1851 Kbhvn. V.

*

Valgmenighedspræst *Bent Hedebo Lumholt* (s. '50) er blevet udnævnt til sømandspræst i Yokohama.

*

Læge *Anders Rask* (s. '54) har fået specialanerkendelse som øjenlæge. Han virker for tiden i Sverige, men starter egen specialist-praksis i Odense i løbet af sommeren.

*

Ved kgl. resolution af 4. marts 1970 er *Waage Beck* (s. '18), sognepræst i

Skagen og provst for Horns Herred, afskediget i nåde og med pension fra 30. april 1970 at regne.

Waage Becks far og farfar var begge præster. Faderen Filip Beck (1868-1962, udg. fra Sorø 1887), farfaderen, den højt berømte Vilhelm Beck (1829-1901), stifteren af Kirkelig Forening for Indre Mission i Danmark. Der var ingen, der sagde, at Waage Beck skulle være præst, men gennem faderens dagligdag i sognet så han, at det var helt selvfølgelig.

Skønt fortrolig med slægtens tilhørsforhold til Indre Mission har Waage Beck dog også kunnet se bevægelsens fejl: Lidt farisæisme og dømmesyge; men han mener dog, at Indre Mission i det store og hele er langt mere åben og mindre dømmesyge over for anderledes tænkende end andre kirkelige retninger (Tidehvervsfolkene f. eks.).

Også som bestyrelsesmedlem af Indre Mission (1948-66) indtog han en selvstændig stilling; således gjorde han sig til talsmand for, at kvindelige præster skal have lov til at tale i missionshusene.

En stor indsats har han gjort for det kristelige ungdomsarbejde, og der er en nøje forbindelse mellem evangeliets budskab og et socialt engagement. Det sidste er en logisk følge af det første. Efterlevelse af evangeliet og kristentroen medfører socialt engagement. Dette gælder det enkelte menneske, ikke kirken som institution.

Waage Beck, der også har forståelse for det grundtvigske, erklærer, at det har været lykkelige år i Skagen; man har været mødt med venlighed, kirken har hver søndag været jævnt fyldt, og mange arbejder med i menighedsarbejdet.

Waage Becks brødre er: lektor i Sorø *Halfdan Beck* (s. '23) og lægen og forfatteren *Axel Beck* (s. '28). - Waage Becks to sønner *Arne Waage Beck* og *Erling Waage Beck* er studenter fra Sorø, henholdsvis 1959 og 1963.

Den 15. april fejrede guldsmed *Johan Jensen* (udg. 1908) 50 års jubilæum som selvstændig mester i Sorø. Han begyndte som yngste lærling i faderen, Frederik Jensens butik, uddannedes videre i Strassbourg 1912-13, i Schweiz og Tunis 1913-14, arbejdede til 1916 i tre forretninger i København, hvorpå han vendte hjem til fødebyen. Da faderen ønskede at trække sig tilbage, overtog Johan Jensen 1920 forretningen, der for få år siden omdannedes til et aktieselskab med Johan Jensen som leder. Man begyndte 1886 i Priorgade, flyttede 1890 til Storgade og har udvidet flere gange, bl. a. ved en tilbygning i gården. Den 77-årige Johan Jensen husker tydeligt det gamle Sorø. Storgade hed dengang Realgade; over rendestenene var lagt gangbrætter, og rotterne tumlede sig lystigt. Og endnu mere idyl: Ligningsmyndighederne forespurgte byens handlende om, hvor meget de kunne betale i skat. Gl. urmager mente, 35 kr. om året. - Næh, du har ni børn, så du kan nøjes med 25 kr.

Johans brødre *Erik Mogens Jensen* (1888-1957) gik på Sorø 1902-03; en anden broder *Knud Jensen*, f. 1901, blev student 1919; Johan Jensens søn *Jørgen Heide Jensen*, f. 1920, blev student 1938; datteren Grete udgik 1942 fra Akademiet (se om hende Soraner-Biografier 5:22).

Adresseændringer bedes meddelt til
SORANSK SAMFUND: Kassereren
Civilingeniør S. Kamman
Tobaksvejen 10
2880 Søborg
Tlf. (01) 69 11 44
Postgiro 1710

SORANERBLADET: Redaktion
Lektor P. Schjærrff (ansvarshavende)
Højagervej 67
2960 Rungsted Kyst
Tlf. (01) 86 38 32
Overbibliotekar C. G. Elberling
(ulønnet medarbejder)
Algade 70
4760 Vordingborg
Tlf. (03 775) - 511 og 638

SORANERBLADET: Ekspedition
Direktør N. E. Løgstrup
Bygmarken 8
3520 Farum
Tlf. (01) 95 33 11

Fr. Palm Grøisens Bogtrykkeri

Højlund & Løgstrup

KONSULENTER
FOR VIRKSOMHEDSLEDERE

Organisation - Markedsføring

Økonomi

Bygmarken 8, 3520 Farum

Telefon (01) 95 33 11

- det er så dejligt nemt!

**SOLMULD GIVER
GROKRÆFTER
TIL DERES PLANTER**

HASSELFORS

Hasselfors Bruks AB, Sverige
Kontor i Danmark, Bygmarken 8, 3520 Farum

HR FULDMÆGTIG
LOUIS VICTOR A MATHIESEN
VESTERBROGÅDE 208-3 TV
74 KØBENHAVN V

<p>Advokat HARALD QVIST Landsretssagfører Mødeberettiget for Højesteret Frederiksberggade 25 (01) 12 32 64 Lrs. G. Tage Nielsens efft.</p>	<p>AUG. BORGEN A/S (WINTERTHUR) <hr/>Gamle Soranere tilbydes en gratis, uforbindende forsikringsrevision <hr/>Overenskomst med Dansk Ingeniørforening og Lægernes Forsikringsforening <hr/>Alle forsikringer - Studieforsikring assurandør JON TRUELSEN Krogshøjvej 30 C⁷ — 2880 Bagsværd (01) 98 35 22 (bedst 9-12)</p>
<p>TH. C. JENSEN 1ste KLASSES SKRÆDERI Vedelsgade 14 (03) 63 03 58 4180 Sorø</p>	
<p>BANKEN <i>for Sorø og Omegn</i> FILIAL AF PRIVATBANKEN I KJØBENHAVN A/S </p>	
<p>MERKUR A/S HERMODSGÅDE 24 ÆGIR 8888 <i>Kaffe og The</i> <i>en gros</i></p>	<p><i>Forbedrer</i> <i>jorden</i> <i>og giver</i> <i>en endnu</i> <i>smukkere</i> <i>have</i></p>
<p>Mogens Krog-Møyer Højesteretssagfører Gothersgade 109, K. Minerva 5800</p>	<p>SOLMULD</p>